

Sygn. akt III PK 67/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa P.N.
przeciwko „S.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o wynagrodzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 18 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt VIII Pa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1.800 zł (jeden
tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 9 marca 2017 r. oddalił apelację „S.” Spółki z o.o. w W., wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 21 czerwca 2016 r.

Podstawą sporu było postanowienie zawarte w umowie o pracę w § 13. Przewidywało ono dla pracownika dwa świadczenia, to jest rekompensatę w przypadku rozwiązania umowy o pracę i świadczenie pieniężne. Pracodawca po rozwiązaniu umowy o pracę wypłacił powodowi P.N. rekompensatę, odmówił zaś zaspokojenia roszczenia z tytułu świadczenia pieniężnego. Sąd Rejonowy dokonał

wszechstronnej interpretacji postanowienia umownego (posługując się tak zwaną metodą kombinowaną) i doszedł do wniosku, że pracodawca działał zgodnie z umową o pracę. Sąd drugiej instancji w całości podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji.

Skargę kasacyjną wniósł powód, zarzucił naruszenie:

- art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie dokonania własnej oceny prawnej dochodzonego roszczenia i przepisów prawa materialnego, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy;

- art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez brak odniesienia się do zarzutów dotyczących naruszenia przepisów postępowania zawartych w pkt. 3) apelacji, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy;

- art. 65 § 1 i § 2 k.c. w związku z art. 78 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że do dokonania wykładni treści aneksu retencyjnego z dnia 19 kwietnia 2012 r. zawartego pomiędzy powodem, a spółką „Ż.” S.A. nie jest potrzebna znajomość woli spółki „Ż.” S.A., ani tym bardziej woli powoda, gdyż treść umowy została stronom narzucona, w sytuacji, w której treść umowy została sporządzona przez pracownika „S.” Sp. z o.o. (poprzednio S.A.), umowa zawierała wewnętrzne sprzeczności, a powód, ani „Ż.” S.A. nie byli informowani, w jaki sposób postanowienia umowy rozumie jej autor.

- art. 70 § 1 k.c. w zw. z art. 78 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż powód naruszył obowiązek zachowania poufności, co do treści aneksu retencyjnego, wynikający z § 13 ust. 3 pkt b) umowy o pracę wprowadzonego właśnie aneksem retencyjnym, chociaż treść aneksu konsultował z U.T. przed jego podpisaniem, a zatem w okresie, gdy aneks nie obowiązywał oraz uczynił to w dniu 19 kwietnia 2012 r., a obowiązek zachowania poufności obowiązywał od 31 lipca 2012 r.;

- art. 65 § 1 i § 2 k.p. z art. 300 Kodeksu pracy, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i dokonanie błędnej wykładni postanowień aneksu retencyjnego podpisanego przez powoda oraz spółkę „Ż.” S.A. w dniu 19 kwietnia 2012 r.

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Kategoria prawna, do której odwołuje się powód, została wyznaczona niedookreślonym zwrotem. Powszechnie przyjmuje się, że oczywista trafności skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie procedowania rolą Sadu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych podstaw zaskarżenia.

Mając na uwadze wskazaną wytyczną, należy podnieść, że w postępowaniu kasacyjnym zarzut naruszenia przepisów postępowania powinien mieć charakter kwalifikowany. Z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. wynika, że powinien on mieć istotny wpływ na wynik postępowania. Skarżący nie zadał sobie trudu w wykazaniu tej zmiennej, co sprawia, że oczywistość naruszenia przepisów postępowania jest dyskusyjna. Poza tym, gdy sąd odwoławczy w pełni utożsamia się ze stanowiskiem sadu pierwszej instancji, a tak jest w rozpoznawanej sprawie, to nie ma potrzeby ponownie przytaczania tych samych argumentów, wystarczające jest wyrażenie tej tożsamości w uzasadnieniu wyroku, co Sąd Okręgowy w L. uczynił. Zabieg tego rodzaju nie może uchodzić, jak tego chce skarżący, za zaniechanie dokonania własnej oceny.

Przechodząc do zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, należy zauważyć, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ograniczenie to ma znaczenie, jeśli weźmie się pod uwagę, że w ramach zarzutu naruszenia art. 65 § 1 i § 2 k.c. w związku z art. 78 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. skarżący chce, aby Sąd Najwyższy dokonał oceny woli stron, czyli okoliczności o faktycznej naturze. Poza tym, nie jest prawdą, że w ocenie Sądu odwoławczego na wykładnię treści aneksu do umowy nie ma wpływu wola spółki „Ż.” S.A. Sąd kwestię tę racjonalnie wytłumaczył. Stwierdził, że w okolicznościach, w których to pozwany przygotował aneks, to spółka „Ż.” nie

miała wpływu na jego treść (podobnie jak powód). W rezultacie, trudno rozważać wolę i zamiary spółki „Ż.” Analizując treść uzasadnienia Sądu Rejonowego i Okręgowego trudno twierdzić, że doszło do oczywistego, czyli bezsprzecznego naruszenia art. 65 § 1 i § 2 k.p. z art. 300 k.p.

Okoliczność czy powód naruszył, czy też nie naruszył obowiązek zachowania poufałości treści aneksu nie ma wpływu na rozstrzygnięcie. Dlatego trudno twierdzić, że doszło do oczywistego naruszenia art. 70 § 1 k.c. w związku z art. 78 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., co zostało też wskazane przez Sąd Okręgowy. W rezultacie, nieprawdziwe jest założenie tej podstawy skargi kasacyjnej, według której Sąd odwoławczy miałby uznać przeciwnie.

W rezultacie, nie doszło do oczywistego naruszenia przepisów wskazanych w skardze kasacyjnej. Dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono według reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c.